GOLF bladet

NUMMER 1 • 2010

WWW.GOLFBLADET.SE

ANNIKA SÖRENSTAM:

JAG ÄLSKAR BUSINESS!

PETER CORDÉN - GÖR GOLFEN TILL KONST

TIGER TILLBAKA TILL US MASTERS

IRLAND - ETT GOLFPARADIS

HICKORYGOLF - DET VAR ROLIGARE FÖRR!

BEN HOGAN - ENSAMVARGEN

MED LIVET SOM INSATS

Irlands syd- och sydvästkust är ett golfparadis utan dess like – men på en av banorna är det inte långt ifrån att man spelar golf med livet som insats!

TEXT MICHAEL BROSTRÖM **FOTO** OLD HEAD GOLFCOURSE & MICHAEL BROSTRÖM

IRLAND HAR I FINANSKRISENS spår blivit en ännu mer attraktiv golfdestination sedan de tidigare ganska höga greenfeepriserna blivit rimligare samtidigt som tillgängligheten ökat i takt med de färre amerikanska gästerna på öns fantastiska golfbanor.

VÄLKOMMEN UPPGRADERING

Golfbladet packade väskan och drog ned till Kastrup där en fullpackad SAS-kärra inte uppvisade några tecken på kris i flygbranschen. Med tre dagliga avgångar till Dublin och priser i klass med lågprisbolagen är SAS ett bra val för Irlandsresenären. När man med lite flyt också lyckas få en uppgradering till plats 02D i stället för plats 33E, och därmed också får en varm frukost, är det inte utan att man känner sig lite nöjd.

Väl framme i Dublin traskar vi iväg till en transferbuss som tar oss till hyrbilsfirman där vår Huyndai med treväxlad automatlåda och avbruten antenn förtar lite av den VIP-känsla som man fick på flyget. Men det rullar på bra på den stora motorvägen söderut och när vi efter drygt två timmar anländer till Rosslare Golf Links i Co. Wexford, värms både kroppen och själen av det strålande solskenet – som vi senare får höra är det vanliga vädret här på Irlands egen solkust.

Att Rosslare är en äkta linksbana råder inget tvivel om. Det är dessutom en fantastiskt rolig bana och i lite vind också en rejäl utmaning.

DIABOLISKA GOLFHÅL

Sedan klubben 1928 flyttade till den Hawtree & Taylor-designade linksbanan här har mycket naturligtvis hänt – men den gamla tidens charm finns ändå kvar i allt från klubbhus till de många diaboliska golfhålen där man utan vidare kapitulerar och bara ger sig hän till att njuta av linksgolfens finurligheter intill en fantastisk strand där man kan se de stora passagerarfärjorna sakta stäva in mot hamnen en bit söderut.

Rosslares Old Course är en äkta dold pärla. Det är en riktig linksbana av klassiskt snitt med vindpinade kullar, djupa svackor och höga sanddyner. De klassiska djupa linksbunkrarna sväljer gärna utslagen från några av de tees där man har blinda slag, men det köper man gärna för att få glädjen att beträda de relativt platta greenerna som i en del fall ligger nedsänkta och erbjuder goda chanser till en sänkt putt.

Det är svårt att utnämna något hål till det bästa på banan, men hål 14, ett par 3-hål med stranden i bakgrunden är en vass utmanare till hål 16, ett riktigt tufft par 4 som spelas ut från en upphöjd tee i sanddynerna och det sista hålet, ett relativt kort par 5-hål som är väldigt smalt och är ett perfekt avslutningshål där en jämn match kan avgöras med ett briljant slag eller en neslig miss.

Efter rundan packar vi in oss i vår hyrbil och kör till Kellys Resort Hotel, där vi önskar att vi hade mer tid på oss än att bara avnjuta en god måltid i den utmärkta restaurangen och sedan rusa upp på rummet för att se de sista hålen i PGA Championship och förvånas över att den oövervinnelige Tiger Woods blir slagen av en okänd sydkorean.

På Old Heads tolfte hål är marginalerna små – inte bara för utslaget. På den lilla stigen fick caddien en gång leda en blundande amerikan med höjdskräck.

”En av världens mest imponerande banor”

Alla golfbanor borde ha en fyr, även om det kanske är en lite dyr siktpinne som här på Old Heads fjärde hål.

HÄRLIGT HÄRLIGT, MEN FARLIGT FARLIGT

Efter en stadig frukost klättrade vi in i vår Huyndai och for till Corks flygplats, där vi bytte bilen mot en Mercedes C-klass som både hade radio och fem växlar. Stärkta av den lite starkare framtoningen i vårt nya fortskaffningsmedel närmade vi oss en av de mest imponerande banorna i världen – Old Head Golf Links.

Marken som banan ligger på är nästan en ö, och med klippväggarna som stupar brant ned i havet på alla sidor samt en vanligt förekommande tjock dimma som ofta tvingar banan att stänga, känns det nästan som något ur en Tintin-serie. Vi ikläder oss rollerna som Kapten Haddock och Tintin och far fram till klubbhuset där vi imponeras av den underbara utsikten från terassen.

Någon läskig gorilla som på den svarta ön ser vi dock aldrig. I brist på detta får vi nöja oss med att dela på en caddie – som trots oroliga frågor hävdar att våra två bagar, “inte alls är tunga, inget mot japanernas bagar”. Vi slår några bollar på rangen och går sedan ned till första tee, där några puttar på övningsgreenen förvarnar om att det nog inte är lättputtat på banan. Startern förser oss med lite peggar och föreslår blå tee, 6860 yards, vilket visserligen är nästan 250 yards mindre än svart tee, men ändå

Med våra två bagar på axlarna kunde caddien avboka kvällens gympass.

lite skrämmande med tanke på omgivningarna.

Första hålet är en riktig mjukstart utan tillstymmelse till stup någonstans. Men efter en promenad upp till tvåans tee stelnar leendet till. Med en viss höjdskräck borde man kanske undvikit Old Head, och tvåan, trean och fyran spelas intill det branta stupet, och missar man till vänster får bollen hundra meters extra luftfärd innan den försvinner i havet.

GOTT OMEN

Caddien påstår att ingen någonsin trillat ned här, men är det inte ett litet leende han försöker dölja i mungipan? Kan det verkligen vara enbart bollar som förpassats till en våt grav så många meter ned? Nåväl, ska man dö så känns det här som ett tillfälle så gott som något – i samband med en skön golfrunda på en av världens vackraste platser. Ett gott omen är också att solen värmer oss när de svarta och väldiga moln som tornar upp sig över havet väljer att inte ta vår väg den här dagen.

Trots att vi svårligen kan bli mer imponerande av landskapet omkring oss lyckas banan ändå fånga vår uppmärksamhet med sin utmärkta blandning av långa och korta hål, och utmaningen är ganska lagom från blå tee en dag när det blåser *“less than a fart in fishing pants”* som vår caddie säger. Banans bästa och vackraste hål är utan tvekan fyran, vilket också är signaturhålet med fyren precis bakom greenen.

Sista nio har sin höjdpunkt på hål 12, ett dogleg vänster där man nästan måste blind för att våga både slå ut och gå fram till fairway, men hål 13 till 17 är sedan kanske inte riktigt i klass med vad man förväntat sig. Däremot är hål 18 ett fantastiskt hål där man får gå på en smal stig upp mot en tee precis under fyren och slå ut över bränningarna nedanför mot en fairway som ser ut att vara väldigt långt borta.

Efter rundan får vi ta del av den världsberömda irländska gästfriheten i restaurangen och frågan är om inte den Guinness som serveras känns lite extra god när man spelat golf med livet som insats.

KUNGLIG BEHANDLING

Motvilligt packar vi sedan in oss i bilen och kör mot Killarney, en riktigt skön småstad där irländarnas charm flödar och vi behandlas som kungar när vi checkar in på Killarney Royal Hotel. Min humor passerar dock över huvudet på receptionisten när jag på väg till middagen klagar på att jag gick vilse i mitt enorma rum.

I Killarney finns en uppsjö av restauranger, med allt från dyr lyxmat till enklare Pizza Hut precis bakom hotellet. För den som inte vill hyra bil och köra till Killarney finns täta buss- och tågförbindelser från Dublin. Väl på plats kan man ta taxi till massor av bra banor och helt slippa sitta bakom ratten på fel sida i bilen.

FÅÅÅR!

Just att slippa sitta bakom ratten är något som hade varit skönt på vägen till anrika Waterville. Vägen är smal och slingrig, och skulle man missa en kurva är det långt ned till vattnet nedanför bergssidan. Vattenfallen intill vägen är förvisso snygga, men gör att det blir översvämningar i kanten och i dimman blir det sedan en liten chock när man sånär far in i en fårskock som lugnt står på vägen och betar i diket.

Efter den vådliga färden är det skönt att komma fram till parkeringen – där det är i princip tomt. Här syns den ekonomiska krisen tydligt, eftersom det normalt är fullpackat med folk. I brist på reskamrat får jag den här dagen sällskap av en mycket trevlig irländare, boende i Kanada och vi blir snabbt så goda vänner att vi kan skratta åt varandras misslyckanden.

Tom Fazio har renoverat banan och lyckats så bra att den nyligen utsågs till den bästa i republiken Irland. I ett stilla regn är det sällan särskilt kul att spela, men här går det inte att undvika att dra på munnen när hål efter hål på utrundan visar sig vara hur bra som helst. När sedan ett slagregn och tillhörande stormbyar gör paraplyet totalt oanvändbart är det skönt att ta en paus med en Guinness i klubbhusets bar på andra våningen.

Min nyfunne vän tvekar om att fortsätta, men som vanligt på Irland är vädret tio minuter senare bra igen och vi traskar ut på tian – fortfarande på en nästan folktom bana. Sista nio överraskar genom att vara ännu bättre än första nio, med återigen starka golfhål och nu ännu mer

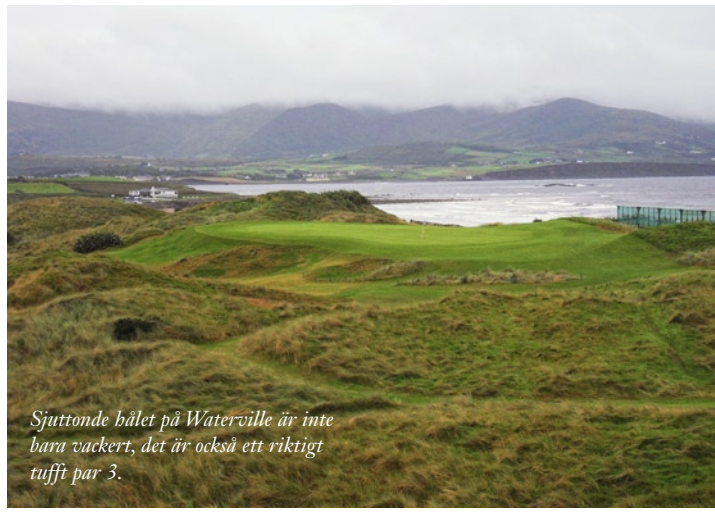

Sjuttonde hålet på Waterville är inte bara vackert, det är också ett riktigt tufft par 3.

spektakulära vyer.

PENGAR BYTER ÄGARE

Tolvan, Mass Hole, är ett långt par 3-hål över en svacka där katoliker hade gudstjänst i hemlighet på den tiden Englands protestanter regerade över Irland. Banans ursprunglige arkitekt, bortgångne Eddie Hackett, sade att det inte gjorde något att banbyggarna vägrade röra den heliga marken här, “eftersom hålet redan låg där och väntade på att spelas”.

Här bettar två banarbetare på våra inspel och den ene ger min spelkamrat glada ryggdunkar när han träffar green. Efter hans därpå följande tre puttar skrattar vi allihop när pengarna byter ägare igen.

Utmaningen är mycket stor här, och trots att vinden lagt sig lite och solen tittar fram är

Det är svårt att koncentrera sig på golfen när det är så vackert som här på Tralees fjortonde hål.

Magisk stämning på Watervilles hål 13 med klubbhuset och Macgillicuddy's Reeks höljd i dimma.

det ingen tvekan om att banan kommer att vinna över oss. Vi har lagt scoren åt sidan och matchen tar slut när min spelkamrat slår bort bollen i ett misslyckat försök att göra om Liam Higgins bedrift med HIO på sextonde hålet, Liam's Ace, ett par 4 på 366 yards.

När vi spelar de två sista hålen kan vi till fullo njuta av både hålens skönhet och den fantastisk vyn ut över havet där regnmolnen nu samlas igen för en ny attack. Efter rundan kan vi inte göra annat än instämma med för tidigt bortgångne Payne Stewart, medlem på Waterville, som höll detta som en av världens absolut bästa banor.

”Det är som om Gud själv pekar ut sina favorithål på banan.”

ARNIES FÖRSTA BANA I EUROPA

När morgonen gryr dagen efter står regnet som spön i backen längs hela den smala och vindlande lilla vägen ut till Tralee GC. På parkeringsplatsen är det helt tomt och när jag som ensamspelare går förbi statyn av Arnold Palmer på väg upp till första tee känns det lite ödsligt.

Banan är Palmers första designprojekt i Europa och det sägs att han designade de första nio, medan Moder Natur stod för de sista nio. Det är sällan man en runda som ensamspelare ger särskilt mycket, men den härliga layouten på hålen som ligger på klippkanten över havet är så bra att man inte kan låta bli att njuta.

Redan på trean inser jag att här finns något mer än bara gräs och jord. Här finns golfens själ. Det vackra par 3-hålet spelas nedför med en gammal slottsruin bakom greenen, och minsta släpp åt höger förpassar bollen ned i Atlanten. De rullande vågorna lugnar hjärtat som bultar av spänning och kanske är det därför jag träffar greenen.

På åttans tee kommer jag ikapp ett par spelare i golfbil och kan inte låta bli att sprudlande fråga om det här inte är något av det vackraste de sett i golfväg. Det visar sig då att herren är helt blind och spelar genom att hans fru siktar in honom – ändå ger de båda banan översvallande betyg. När frun också påstår att sista nio är ännu bättre och vackrare undrar jag hur det är möjligt, men jag ska snart bli varse att hon har helt rätt.

Jag får också applåder efter en grym pärla med drivern på detta härliga par 4-hål intill Atlanten som är sådär bra att man nästan blir ledsen när man måste gå till nästa hål. Nian är ett bra par 5-hål uppför mot klubbhuset, och även om det utan vidare går att nå på två är den upphöjda greenen inget man vill försöka spela tillbaka till.

GUDS FAVORITHÅL

Redan på tians tee ser man hur sista nio är betydligt mer kuperad där de spelas bland enormt höga sanddyner och när enstaka solstrimmor börjar leta sig ned igenom molnen är det som om Gud själv pekar ut sina favorithål på banan. Mitt eget favorithål är det djävulska tolfte hålet, ett så bra par 4-hål att man nästan vill spela om det igen efter att ha misslyckats rädda par. Kanske nästa gång.

Även de två korthålen på sista nio är så bra att man nästan tappar andan. Hål 13 är ett kort par 3-hål som spelas över en djup håla till en green utskuren som en liten platå i toppen på en enorm sanddyn. Slår man för kort här får man klättra ganska långt ned för att försöka hitta sin boll i det höga och vajande strandgräset. Det sextonde spelas nedför och från tee har man en härlig vy över det som kallas “den spanska armadans skeppskyrkogård” efter de många fartyg som förlist på de vassa klipporna utanför stranden.

När jag äntrat sista tee syns en tydlig regnbåge i det strålande solskenet med en gråblå bakgrund av illavarslande regnmoln och det är så vackert att man nästan får en tår i ögat. Kanske är tårarna också orsakade av att jag nu snart måste lämna Tralee. Men inte för alltid – hit kommer jag absolut att åka tillbaka.

I nästa nummer fortsätter resan norrut längs västkusten, med Ballybunion, Doonbeg och Lahinch. Kan dessa banor mäta sig med de underverk som vi redan besökt?

Arnold Palmer designade de första nio, medan Moder Natur stod för de sista nio.

En leprechaun hade snott krukan guld som skulle finnas där regnbågen slutar.

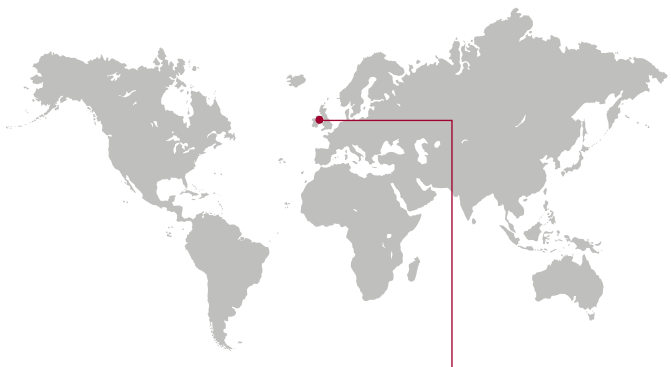

RESMÅL: IRLAND. **TIDSSKILLNAD:** -1 TIMME.
VALUTA: EURO. **SPRÅK:** ENGELSKA.

FLYG
www.sas.se
www.norwegian.com
www.ryanair.com

GOLF
Rosslare Golf Links - www.rosslaregolf.com
Old Head Golf Links - www.oldhead.com
Waterville - www.watervillegolfclub.ie
Tralee Golf Club - www.traleegolfclub.com

BOENDE
Kellys Resort Hotel - www.kellys.ie
Killarney Royal Hotel - www.killarneyroyal.ie